

Tupu, Hupu ja Lupu
Sanoma Oy 1979
Hinta 105 mk

Toivottavasti kaikki ne uutistoimistot ja laatulehdet, jotka 1978 levittivät maailmalle tiedon, että Aku Anka on kielletty Suomessa, ottavat taas yhteyden vakituksiin lähteisiinsä Suomessa, siis perustuslailliseen kansanpuolueeseen ja kokoomuksen oikeaan siipeen, saadakseen kuulla mitä täällä on taas tapahtunut: Ne Tupu Hupu Lupu -kirjaa ei saa ostaa kerta kaikkiaan mistään, tämä toistasataa markkaa maksava jättikirja - kustantajansa kuudes jo - kun myytiin hujauksessa loppuun koko painos, aivan kuten sen edeltäjätkin. Disney yksinkertaisesti myy, olivat kirjat minkä kokoisia, laatuasia ja hintaisia tahansa.

Lukija, joka tietää, että jättikirja kuutosenkkin pitäisi olla maineikkaan Carl Barksin käden jälkiä, hämmentyy jonkin verran avatessaan tämän veljenpojatteen. Ensimmäinen sarja Muumion sormus on uudelleen piirretty ja välissä on siellä täällä Al Taliaferron piirtämiä täyteruutuja, jotka ehkä venyttävät sarjan haluttuun pituuteen, mutta jotka eivät edesauta juonen kehitystä. Kolmannella sivulla taksin takapenkki muuttuu jostain syystä katukäytäväksi ja pojat valittavat nälkänsä vaikka he selvästikin ovat juoksemassa laivan partaalle oksentamaan. Yksi sivu eteenpäin ja sankarimme näyttävät olevan putkassa vedellä ja leivällä neljän ruudun ajan ennen kuin väliruutu kertoo, että he joutuvat putkaan. Sitten hypätään jonnekin, en oikein tiedä minne, koska taustat on häivytetty, ja joudutaan soutuveneeseen, joka äkkiä muuttuikin suuremmaksi purjehoneeksi, ja sitten värittäjät vielä erehtyy ja sekoittaa köyden ja taivaanrannan keskenään.

Ruutuja on tässäkin kirjassa pidennetty, kavennettu ja poistettu, jotta seikkailut on saatu vastaamaan kirjan erikoista sivukokoa. Eniten on poistettu sarjasta Karkkeja ja Kepposia, kuten Markku Kivekäs on Sarjainfossa kertonut.

Puuttuvat jaksot voi lukea edellisestä Sarjainfon numerosta, mistä Barksin kertoo nähneensä ne ensimmäisen kerran sen jälkeen, kun hän ne piirsi.

Väritys on luku sinänsä. Kuvan pinnoissa sattuu sekaannuksia, juuri taivaanranta alkaa joskus väärästä paikasta. Väriskaalasta yksi umpimähkäinen esimerkki: Luotilaakson viides sivu, missä pojat ajavat autolla vuoren rinnettä. Pienessä ruudussa on seuraavia värejä: kirkkaan punainen, vaalean punainen, vaalean sininen, vielä vaaleamman sininen, retuliini, oranssi, okra, kolmenlaista vihreää, keltainen, kaikki pinnat toisistaan erillään ja tasaisia, siis sävyiltään muuttumattomia. Päänsärkyyn taipuvalaiset älkööt vaivautuko.

Barksin harrastajat sanovat kuitenkin, että hyvä näinkin. He ovat tyytyväisiä siihen, että kaikki kirjan sarjat ovat meillä ennen julkaisemattomia ja että mukana on juttu Entisaikojen Kaliforniassa, jonka Barks itse on nimennyt mielityökseen. Varsin hauska on Luotilaakson sheriffin käsikirjoitus parodioineen lännenfilmien kliseistä.

Jokihirviö, sekin uudestaan piirretty sarja, on kuulemma ainoa Barksin tarina, jossa Aku tappaa toisen ihmisen (eläimen?). Hän lyö miestä täysillä jakoavaimella päähän. Hyvin harvinainen, keräilijöiden himoitsema on ollut kaikkien aikojen toinen Hannu-tarina Kilpapurjehdus Etelämerellä, joka oli USA:ssa aikoinaan saatavissa vain ilmaisjakelulehtenä.

Barks on aina Barks, ja kyllähän häntä tällaisenakin versiona lukee. Jotenkin kuitenkin toivoisi, että vaikkapa suomalainen Aku Ankan toimitus, joka on julkaisupolitiikassaan kunnianhimoinen ja tarkka, saisi taas yrittää jotain sillä linjalla kuin taannoinen Aku Ankan parhaat -kirja. Siis kun mahdolliset pakolliset Minä Pikku Hukka, Minä Heluna ja Minä Pelle on saatu julki, niin sitten vielä keran, pieteetillä.

Jukka Rislakki